

WAL
#HAL
LAB
ADY

VAL
#AL
LAB
ADY

EUGÈNE BAAK

roman

Walhalla baby

ISBN 9789465013091

Eerste druk

© 2024 Eugène Baak. Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp en boekverzorging: Jacky Rinket

Walhalla baby is een roman, de personages en gebeurtenissen zijn fictief. Elke overeenkomst met bestaande personen, levend of dood, berust op toeval en is niet beoogd door de auteur.

Voor Silas, andermaal een fijne speurtocht

Ook leverbaar van Eugène Baak:

Ritmes rond Wolvenbot

Armada

Van ons het koninkrijk

We sing the beach electric, paintings, drawings and installations

The sidewalk a mountain

Pier open closed/gesloten, An old European fairy tale/Een oud Europees sprookje

Non-fictie:

Crime scene Den Haag, stadswandeling/city walk

Crime scene Eindhoven, stadswandeling/city walk

Crime scene Den Bosch, stadswandeling/city walk

Crime scene Venlo, stadswandeling/city walk

Crime scene Maastricht, stadswandeling/city walk

Crime scene Amsterdam, stadswandeling/city walk

INHOUD

1. DE GOUDEN HELM	11
I	
2. DE CARAVAN	24
3. WALHALLA BABY	33
4. NOAH EN DE DIEREN	44
II	
5. EEN EXTRA PAAR OGEN	58
6. DE PRINSES IN KAMER ELF	70
7. EEN KLEIN BEETJE OORLOG	78
8. MOUNT EVEREST	83
9. DE TROUBADOUR	91
10. EEN VERVELEND MANNETJE	99
11. NIKS VALT NAAR BOVEN	109
12. RATTUS NORVEGICUS	119
13. LUCHTGATEN	125
III	
14. DE DODE HOEK	134
15. EEN GROOTSE LIEFDE	144
16. FOTO'S VAN VROEGER	152
17. DIAMOND LIFE	157
IV	
18. IVO ZEVENBERGEN	164
19. DE INVAL EN DE VLUCHT	172
20. EEN VROEGE SINTERKLAAS	182
21. SUTTON HOO	187
22. LONDEN	199
23. BLIJE MENSEN	210
24. VAN ONZE VERSLAGGEVER	218
25. VOORLOPIGE HECHTENIS	224
V	
26. ONSCHULDIG VERTIER	240
27. DEAD HERMIT	247
28. DAHLIA DENKT NA	252

29. LIKE A WOMAN SCORNE	259
30. ONGESCHIKT VOOR PUBLICATIE	265
31. DE POSTBODE	270
32. RECONNAISSANCE	280
VI	
33. MAGNUS EN DE DIEREN	288
34. PUZZELSTUKKEN	296
35. LAATSTE KUNSTJES	308
VII	
36. DE MAN VAN STABLESIA VI	320
NAWOORD BIJ <i>WALHALLA BABY</i>	328

PERSONAGES

DE STAAT

Freya Serra, *officier van justitie*

Nan Vonk, *officier van justitie*

Hein van Wageningen, *hoofdofficier van justitie*

Math Visser, *rechercheur*

Do, *rechercheur*

DE MEDIA

Irene van Tilburg, *hoofdredacteur Zuider Courant*

Jacques Abbelore, *chef sport*

Stellan Kaplan, *verslaggever*

Victor Brauer, *verslaggever*

HET HUIS ZEVENBERGEN

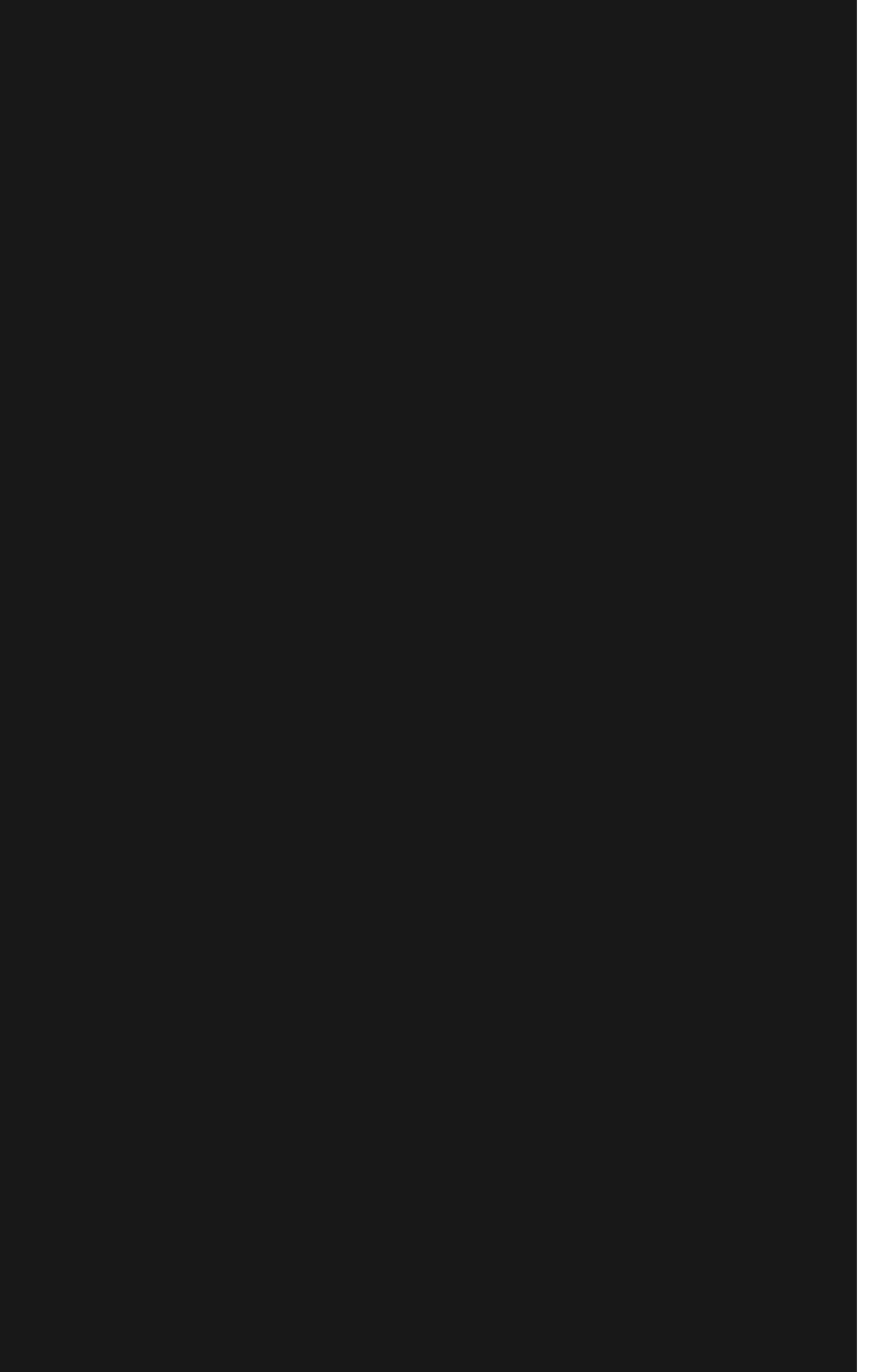
Ivo Zevenbergen, *ondernemer*

Dahlia Zevenbergen, *vrouw van Ivo*

Noah Zevenbergen, *zoon van Ivo*

Rosanna Ayad, *accountant*

Magnus Prins, *chauffeur en kroegbaas*

1910

1. DE GOUDEN HELM

Alle tijd verdween, hij was overal en nergens tegelijk. Het was beter dan klaarkomen in die krokante zakdoek die hij bewaarde onder zijn matras, zonder twijfel.

“Een bijzondere verrassing,” mompelde Ivo Zevenbergen, terwijl hij zijn onderbroek tegelijk met zijn broek omhoogtrok.

“Ik zei toch dat ik jou liefde zou geven,” zei Klaartje, de dochter van een knecht van drie boerderijen verderop. Met haar arm veegde zij haar mond af.

Zevenbergen stak zijn hoofd boven de maisplanten uit en spiedde over het veld. De felle zomerzon deed de aarde garen en de lucht trillen, het rieten dak van de schuur aan de horizon leek te golven. In de schaduw van het houten bouwsel had een handjevol dagloners beschutting tegen de hitte gezocht. Met de pet in de hand wapperden zij zichzelf koelte toe. Ongetwijfeld vroegen zij zich af waar het zoontje van de baas was gebleven. Maar de mannen konden best een poosje zonder zijn toezicht, meende Zevenbergen. En het was niet iedere dag dat Klaartje zich zonder blikken of blozen aanbood. De lekkerste meid van het dorp. Welke zeventienjarige boerenzoon liet zo'n kans nou

aan zich voorbijgaan?

Klaartje sloeg het zand van haar vale jurk, kwam omhoog. “Loop je een eindje met me mee? Ik was eigenlijk op weg naar de markt.”

Zevenbergen haalde zijn schouders op. Veegde het zweet van zijn wenkbrauwen. “Kweenie.”

“Jij bent nou mijn vrijer, Ivo.”

“Ik dacht dat jij met Willie was, die van de aardappelboer.”

“Niet meer.”

“En Gerrit dan?”

“Ook niet. Die drinkt te veel. Nou ben ik met jou. Jij bent mijn liefje.” Glimlachend streek ze met een hand over zijn kloeke borstkas. Tegelijk leek haar oogopslag geen enkele tegenspraak te dulden.

Zevenbergen wist niet goed wat hij ervan moest denken. Klaartje, ondanks haar engelengezicht, kon enorm uit haar slof schieten, had hij van Gerrit vernomen. Eén keer had zij kennelijk het halve café bijeen geschreeuwd en hem een klap verkocht – Gerrit had zich niet hoffelijk gedragen of zoiets. Daar moest hij dus voor oppassen.

“Vooruit, ik loop wel even met je mee.”

De tieners baanden zich een weg uit het maisveld en liepen over het gloeiende zandpad naar de weg met de populieren. Klaartje zocht naar zijn vingers. Zevenbergen wilde helemaal niet handje in handje lopen en probeerde zich aan haar greep te ontworstelen. Ze kneep alleen maar harder.

“Er zijn veel grote vlinders dit jaar,” wees de jonge schoonheid op een vliegend, goudzwart beestje.

Volgens Zevenbergen was het een kleine vleermuis, maar hij zei niets.

Op de markt toog Klaartje naar een rij in slagorde opgestelde handkarren met fruit. Ze pakte een appel, duwde erop, rook eraan en vroeg of ze mocht proeven. De koopman vond het prima. Klaartje nam een hap.

“Die zijn niet goed,” prevelde ze met vertrokken gezicht. “En

zeker niet voor die prijs.”

Zevenbergen had geen zin in de discussie die gegarandeerd zou volgen en schuifde de andere kant op, langs de verkoper van zangvogels die luidkeels zijn vinken en sijsjes aanpreef, hoewel er amper geluid uit de getraliede kooitjes kwam – te warm, waarschijnlijk. En langs de voddenberg van de lompenboer, langs de kisten met oud ijzer en langs een kraam met tweedehands vloerkleden. Bij de visboer wierp hij een blik in de kuip met snoeken, baarzen en karpers. Prachtige beesten, die nog een paar zwemrondjes vergund waren, anders dan de voortjes en brasems die lagen uitgestald op de planken en al behoorlijk stonken. Kennelijk verried Zevenbergens blik dat hij twijfelde aan de houdbaarheid van het gebodene; ongevraagd meldde de visboer dat alle waar vanochtend vers was gevangen.

De boerenzoon knikte vriendelijk, een beetje afwezig. Zijn aandacht werd getrokken door de bezoekers van een andere kraam. Een dozijn mannen en vrouwen, keurig in het gelid, als landlopers die wachtten op een gratis kom soep. Maar ze zagen er niet armoedig uit. Integendeel. In het gezelschap herkende Zevenbergen een leraar van zijn school en een bankemployeé met wie zijn vader geregeld zakendeed. En ook het zoontje van de notaris, een leeftijdsgenoot met vuurrood haar.

“Hé, rooie. Wat verkopen ze hier?”

“Niks,” zei de jongen. “Je mag kijken voor een dubbeltje.”

“Kijken?”

Het notariskind schudde zijn hoofd, alsof het heel raar was dat Zevenbergen niet wist waar iedereen naar wilde kijken. “Naar die gouden helm,” verduidelijkte hij. “Stond in de krant.”

Een krant had Zevenbergen nog nooit gelezen, maar de dagloners op de boerderij hadden het verhaal in geuren en kleuren opgedist. Een turfsteker uit een nabij dorp was bij zijn werk in het veen gestuit op een hard voorwerp. Een ketel, dacht hij in eerste instantie, maar het bleek een gouden helm. Eromheen wat oude muntjes en ander klein gerei, allemaal stammend uit begin vierde eeuw. Waarschijnlijk van een ruiter die met zijn paard en al in het moeras was verdronken. In donkere nachten kon je zijn

hulpgeroep en het erbarmelijke gehinnik van de viervoeter nog horen. Tenminste, als de wind de goede kant op stond, zo had een van de dagloners verteld.

Onzin, wist Zevenbergen, maar die helm wilde hij weleens zien. Hij sloot aan in de rij. Achter de kraam twee mannen, de ene niet veel ouder dan hij, de andere begin dertig, een schichtige figuur met grijs gelaat die met een zakdoek tegen zijn mond een hoestbui probeerde te onderdrukken. Op tafel stond een houten kistje, splinternieuw, misschien speciaal voor de gelegenheid vervaardigd. Zevenbergen, toen hij eindelijk aan de beurt was, graaide in zijn broekzak en overhandigde een dubbeltje aan de ziekelijke man. Die gebaarde met een knikje – en een vervaarlijk klinkende rochel – naar zijn kompaan dat het kistje geopend mocht worden.

“Een grote Romeinse schat,” sprak de jongeman gedragen. “Zoiets heb jij in jouw leven nog nooit gezien.” Hij streek met vlakke hand over het deksel.

“Ja, maak nou maar open, Har,” gebod de dertiger.

De jongen keek teleurgesteld; zijn gevoel voor drama werd kennelijk niet gewaardeerd. Zonder verder dralen klapte hij het deksel omhoog.

Zevenbergen boog voorover. Daar lag de helm, schitterend in het zonlicht. Het hoofddeksel was bijzonder dun. Misschien hadden er eerder extra kappen aan de binnenzijde gezeten, misschien van ijzer en leer. Bovenop werden de twee helften bijeengehouden door een kam, die van voor tot helemaal achter liep, voorzien van knopjes. Onder de delen die de hersenpan beschermden liep een brede band, bij de ogen boogvormig uitgesneden, daartussen een neusbeschermer. Ook voor de nek en de linkerwang waren beschermende platen voorzien. Maar het exemplaar voor de rechterwang ontbrak. In reliëf waren kruisjes en ankers afgebeeld, eveneens met knopjes. Aan de zijkant van de helm stond iets geschreven. *Stablesia VI*, las Zevenbergen. Voorzichtig streek hij over de letters.

“Hé, niet aanraken,” riep de jongeman.

Zevenbergen ging weer rechtop staan. Zoiets had hij inder-

daad nog nooit gezien. Hij vond de helm prachtig. De zorgvuldigheid waarmee het ding in elkaar was gezet, de versieringen – alles getuigde van een grote liefde voor het betere handwerk.

“Weten jullie wat het waard is?”

“Heel veel,” grijnsde de jongen. “Of niet, Gebbel?”

De andere man gaf een gretige hoofdknik. “Reken maar.”

“Iedereen zit erachteraan,” pochte de jongen. “De gemeente, Gebbel z’n baas. Een of ander museum in Leiden wil het ook graag hebben. Gebbel heeft al een brief van ze gekregen.”

Zevenbergen nam aan dat het de dertiger was die de vondst in het veen had gedaan. “En u, eh... was gewoon turf aan het steken?” richtte hij zich tot hem.

“Klopt.”

“Waar was dat precies?”

De man grinnikte. Verloor zich opnieuw in een hoestbui.

“Wilde jij daar ook gaan graven dan?” vroeg hij, toen hij zijn ademhaling enigszins op orde had. “Dan ben je te laat, jochie. Het halve dorp staat daar met een schop in de grond te steken.”

“Poppetje gezien, kastje dicht,” rondde zijn maat af, en klapte het deksel op de kist. Met een zwaaiend handgebaar maakte hij duidelijk dat Zevenbergen uit de rij moest stappen.

Zelf zo’n ontdekking doen, dat zou geweldig zijn, fantaseerde de boerenzoon, sjokkend langs de marktkramen. Het type ontdekking maakte hem niet eens uit. Een bijzonder zwaard, bijvoorbeeld. De kroon van een oude keizer. Of een ondergrondse schatkamer, tjokvol snuisterijen, zoals ze die in Egypte geregeld aantreffen. Bij de geschiedenisles had de leraar gezegd dat er in Afrika nog hele beschavingen verscholen lagen onder het zand. Je hoefde alleen maar een pikhouweel mee te nemen en dan kwam je al een heel eind. Dat had Zevenbergen aanlokkelijk in de oren geklonken, maar ondertussen kende hij zijn voorland: hij werd geacht over een jaartje de boerderij van zijn vader over te nemen. De vele hectaren grond, de gebouwen en de gewassen, de dagloners en het vee – het zou allemaal onder zijn verantwoordelijkheid vallen. En hij zou er iedere dag moeten zijn. Niks geen ontdekkingsreis. Het idee alleen al. Zijn vader zou hem er

hard om uitlachen.

“Ivo, waar was je nou?”

Daar was Klaartje, beide handen geklemd om een tas waar stengels prei uitstaken. Het zweet parelde langs haar slapen. Vlug nam hij de tas van haar over.

“Je bent dus toch een heer,” stelde ze vast. “Heel netjes. Ik zoek nog even wat garen.”

“Ik, eh... ik moet eigenlijk terug,” stamelde Zevenbergen. “Mijn vader begint zo met zijn rondje langs de velden.”

“Pfff...” klonk zijn vriendin schamper. “Ben zelfs jij bang voor de grote baas?” Ze liet haar vingers over zijn dijbeen trippelen, greep hem stevig in zijn kruis. “Ik dacht dat jij een stoere jongen was?”

De boerenzoon keek nerveus om zich heen, bevreesd voor afkeurende blikken.

“Grappig, ik hoef ‘m maar even aan te raken en er is geen houden meer aan,” constateerde Klaartje. Zachtjes wreef ze over zijn broek.

“Klaartje, ik...” begon Zevenbergen.

“Ik moet dat garen halen. Niet weglopen, hè? Straks ben ik je weer kwijt.” Ze wandelde naar de furniturenkraam.

Zevenbergen bewonderde haar bolle kont, strak verpakt in dat verwassen jurkje van haar. Hij stelde zich voor hoe mooi zij zou ogen in een wit, wapperend gewaad, een beetje doorschijnend, met bijpassende witte zonnehoed en parasol. Zo stond zij aan de reling van een stoomboot die zich met een slakkengang over de Nijl bewoog. Nauwelijks rimpelingen veroorzakend. Zwarte wolkjes rook puffend, als een tevreden roker. Traag op weg naar de ongekende, unieke vondsten die hij had gedaan in de woestijn, niet ver van de piramiden. Hij zou haar verwelkomen met de opgegraven diadeem van een vergeten koningin. En dat sieraad was het enige dat zij zou dragen, als hij haar die avond zou noden in zijn tent, bij flakkerend kaarslicht, op een berg zachte kussens – Zevenbergen trok het bovenste knopje van zijn kiel los. Nu kreeg hij het wel heel erg warm. Misschien moest hij wat water in zijn gezicht gooien en tegelijk een paar

slokken drinken, uit de fontein verderop.

Haar gelaat verried niets, maar Zevenbergen zag het aan de aparte manier waarop de oude huishoudster bewoog. Bij het opscheppen van de soep raakte haar arm de schouder van zijn vader. Gewoonlijk zou zij die arm excuserend en met rood aanlopend hoofd terugtrekken. Vandaag niet. Kennelijk was er iets veranderd. Dan had hij het toch goed gehoord, gisteravond, toen hij al bijna sliep, die omzichtig geplaatste voetstappen op de trap, gevolgd door vaders piepende slaapkamerdeur.

Fijn voor hem.

En ook een beetje raar: zijn vader samen met een vrouw, dat idee was nieuw voor de jongeman. Zijn moeder was gestorven in het kraambed, zijn geboorte scheen niets minder dan een hel te zijn geweest. Die eerste jaren had een tante hem verzorgd en daarna was die taak overgenomen door keukenmeiden, poetsvrouwen en wat er verder zoal aan personeel op de boerderij voorhanden was. Allemaal lieve vrouwen, daar niet van, maar een nieuwe moeder had er niet tussen gezeten.

En nu hoefde het voor hem niet meer. Het muizige type dat sinds kort voor hem en zijn vader het diner verzorgde mocht dan met senior het bed hebben gedeeld, voor junior zou zij gewoon de huishoudster blijven, zo nam hij zich stellig voor.

“Alsjeblieft, Ivo,” zei de vrouw, nadat zij ook hem de soep had geserveerd.

Zevenbergen knikte, nauwelijks zichtbaar.

“Als je iets krijgt, dan zeg je dankjewel,” baste zijn vader. Zijn borstelige snor – die hem onder de dagloners de bijnaam De Walrus had opgeleverd – bewoog nerveus op en neer.

Zevenbergen zocht vlug de blik van de huishoudster. “Dankjewel,” zei hij. Heel erg van harte klonk het niet.

De vrouw verdween in de keuken.

In de eetkamer bleef het stil, op het tikken van de staartklok na. Senior hechtte aan zijn rust. Er waren dagen dat hij tijdens het avondmaal amper een woord sprak, druk in zijn hoofd met de sores die hoorden bij zijn werk. Zevenbergen vond het allang

prima. Hij schrok daarom een beetje toen zijn vader, nadat de man in ijltempo zijn soep had verorberd, onverhoeds het woord tot hem richtte.

“Ik hoor dat jij vanmiddag hebt verzaakt.”

De boerenzoon tikte zijn met zijn soeplepel tegen de rand van zijn bord. “Niet... nouja, ik was heel even weg.”

“Zonder toezicht lopen die verrekte lui er de kantjes vanaf. Dat weet je toch?”

“Ik... eh...”

“Waar was je?”

Zo snel had Zevenbergen geen excuus paraat. “Even lopen...”

“Je was op de markt met die rare meid.”

Verdomme. Kennelijk had iemand hem erbij gelapt. Daar was hij al bang voor. Om tijd te winnen nam hij vlug een lepel soep.

“Dat kind heeft zwakke botten,” sprak senior. “Net als haar vader.”

“Nou, Klaartje is eigenlijk...” wilde Zevenbergen het voor zijn nieuwe vriendin opnemen, maar zijn ouweheer kwam er alweer overheen.

“Zij heeft zwakke botten, zeg ik je. En ze is tochtig. Heb je niks aan. Dat soort volk is alleen maar uit op ons geld.”

Zevenbergen deed er het zwijgen toe, plukte verongelijkt aan het tafelkleed.

Zijn vader schoof naar achteren op zijn stoel. Maakte een onaangenaam smakgeluidje. “Volgende week komen de burens eten. Ze nemen hun dochter mee. Geen schoonheid, maar ze is een harde werker. Na het eten moet jij met haar maar eens een wandeling maken.”

Zoonlief ontsnapte een zucht. Hij was twee jaar tegelijk met de boerendochter in kwestie naar school gegaan, een bonkig type met een laag voorhoofd en een schilferachtige huid – hij kon altijd precies zien waar zij had gezeten. Zij verhiel zich tot Klaartje als een zak aardappelen tot een boeket bloemen.

“Zij zou een goede vrouw voor jou zijn,” baste senior voort, zonder junior aan te kijken. “En wij moeten denken aan onze

toekomst. Aan bestendigheid. Aan ons land.”

“Ons land?”

Zijn vader schudde verontwaardigd het hoofd. Haalde zijn neus op. “Die hoge heren in Den Haag, ze zijn van plan hier een spoorlijn aan te leggen. Zonder met ons te overleggen. Maar zo doen wij dat niet, hier in het zuiden. Snap je?”

Zevenbergen begreep er niks van. Het boeide hem ook niet echt. Hij dacht aan Klaartje, aan haar schuddende boezem, haar ondeugende glimlach en brutale oogopslag. Hij had vreselijk veel zin om bij haar te zijn.

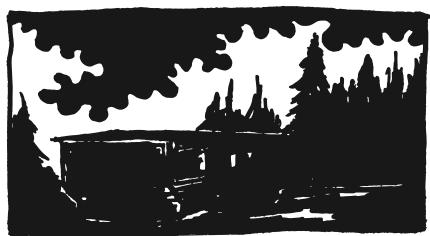
Uit de keuken kwam de huishoudster met een dampende pan vlees.

“Ruikt heerlijk,” complimenteerde Zevenbergen op luide toon, voor het geval zijn ouweheer opnieuw iets aan te merken had op zijn tafelmanieren.

De vrouw glimlachte dankbaar en ook op het gezicht van zijn vader verscheen voor het eerst iets van een grijns.

2008

I

2. DE CARAVAN

Freya Serra

Alsof een grote, scherpe klauw het kind halverwege een schoonspringwedstrijd pardoos uit de lucht had geplukt, zo zat het meisje erbij: de armen om de opgetrokken beentjes geslagen, het hoofd rustend op de knieën. Eén oog was geopend, het andere gezwollen, nog enkel een zwarte brij. Ter hoogte van haar gezicht was het plastic beslagen en wemelde het van de vliegen in alle soorten en maten. Erger nog vond Freya Serra de geur van ontbinding die uit het aanrechtkastje opsteeg, die melange van rotte vis en eieren, mottenballen, knoflook en stront. Tegelijk met de agent die het deurtje had geopend deed zij twee passen naar achteren. Met haar bovenbeen botste zij tegen de beschimmelde eettafel – alles in de krap bemeten caravan was klam en vies. Een rilling liep over haar rug. Ze moest haar best doen niet over te geven.

“Wil je naar buiten, Freya?” vroeg de agent.

Ze sloeg een hand voor haar mond. Als vertegenwoordiger van het Openbaar Ministerie wilde zij zich niet laten kennen, niet te midden van deze ervaren diender en zijn collega's bij de deur, die anders tot in lengte van dagen zouden vertellen hoe

de officier van justitie de enige was die haar ontbijt niet binnen had weten te houden. Het ranke lichaam van de dertiger besloot anders: haar slokdarm gedroeg zich als een brandweerspuit, een straal braaksel belandde op de schouders en nek van de agent.

“Godver...” gromde de man.

“Sorry, ik wilde niet dat...” De aanklager veegde haar mond af, schoof langs de man naar buiten. De andere agenten deinsden achteruit.

Op het bordes greep ze met twee handen de balustrade vast. Kondigde zich in haar maag nou een tweede straal aan? Rustig en diep ademhalen, nam zij zich voor. Ze probeerde zich te concentreren op de dennenbomen aan de rand van het perceel, wit van het dunne laagje sneeuw dat vannacht was gevallen. Uit een andere caravan kwam een bejaarde man met een gebreide muts. Zodra hij de dienders in het oog kreeg pakte hij zijn mobieltje en begon foto's te maken.

“Ik haal het afzetlint,” hoorde Serra een van de agenten achter zich. “Straks staat de halve camping hier te koekeloeren.”

De agent die door Serra was besmeurd kwam naast haar staan. Met een rol toiletpapier veegde hij zijn uniform schoon. “Zo, je ziet er al bijna niks meer van,” zei hij.

“Sorry, hoor,” excuseerde de officier zich. “Ik...”

“Maakt niet uit. Hierop kun je je niet voorbereiden.” Ook de agent snoof diep de winterse lucht in. “Ik ga de forensische jongens bellen. En mijn chef. En ik stel voor dat we gaan praten met de bewoners van de andere caravans.”

“Ja... ja, natuurlijk,” zei Serra. “En de ouders van het meisje... nu meteen.”

“Ik bel de familierechercheur. Die is bij ze.” De man wandelde het bordes af, naar de verderop geparkeerde politieauto's.

Serra beet op haar lip. Dat ene, geopende oog van het meisje had heel even bewogen. En in die blik had zij de angst van het arme kind gezien, de wanhoop die haar was overvallen in die laatste, vreselijke seconden.

Het waren de vliegen.

En het onbegrip, de verbazing. Tot de pijn natuurlijk te erg

was geworden. Ondraaglijk voor een volwassene, laat staan voor een kind.

Het oog bewoog door de vliegen.

Serra vervloekte zichzelf. Ze moest zich niet laten meeslepen. Betrokkenheid was goed, maar niet overdrijven. Hoe vaak had haar baas dat niet gezegd? Al die boosheid of droefheid – dat surplus aan empathie – moest de officier 's avonds maar uitspreken bij een wijntje met bevriende collega's, maar uiteindelijk moest zij het verpakken in een doosje dat pas open mocht op zitting, als onderdeel van een vlamvend requisitoir dat geen rechter onberoerd zou laten.

Die metafoor van het doosje vol gevoelens had Serra altijd nogal weëig gevonden. Het werkte ook niet. Niet vanochtend, in ieder geval.

Uit de caravan stapte een andere agent, zichtbaar ook op zoek naar een dosis frisse lucht. Zijn mond was niet meer dan een grimmige streep, in zijn ogen zag Serra dezelfde woede die haar eigen gemoed bezwaarde.

“Het is een teringzooi,” vatte ze samen, troostend bedoeld.

De agent sloeg zijn armen over elkaar, snoof door zijn neus. “Dat meisje was... wat? Zeven?”

“Op een week na acht jaar oud.”

“Wij gaan die man vinden, Freya.”

“Ik mag het verdomme hopen, ja.” Ze klonk een tikkeltje te fel. “Sorry,” corrigeerde ze, “iedereen doet zijn best, ik weet het.”

Het eerste slachtoffer in de zaak was een negenjarig jongetje, gevonden in de bosschages bij een moestuintje. Het kind bleek gewurgd. Geen sporen van seksueel misbruik. Bij de hals en op het shirt wel een paar vreemde dna-sporen, niet afkomstig van diens ouders of anderen uit zijn omgeving. In de databanken leverden die sporen geen *match* op. Bewakingscamera's van nabij de plaats delict en gesprekken met omwonenden boden evenmin soelaas. De media ondertussen stelden zich gelukkig terughoudend op. Tot de verdwijning van het meisje. Sindsdien speculeerden kranten, tv, radio en een online gemeenschap van

warhoofden driftig over een mogelijke seriemoordenaar. De schrik zat er goed in. Ouders hielden hun kinderen binnen en de hoeveelheid meldingen over verdachte personen was vertienvoudigd. Burgers hielpen met zoektochten, organiseerden een protestmars. Bij het huis van een veroordeelde zedendelinquent – die niks met de zaak had te maken – vloog een molotovcocktail door het raam.

Geen verwickelingen waar een dader per se rustig onder bleef, meende Serra. Misschien had hij het op een lopen gezet. De officier kwam op het idee andere recente vermissingen onder de loep te laten nemen. Zo was er aangifte gedaan van een it'er die niet meer op zijn werk was verschenen. Die jongen bleek te verkeren op Ibiza, onbekommerd zwierend van feestje naar feestje. En er was de verdwijning van een alcoholistische woonbootbewoner, vermoedelijk stomdronken te water geraakt. Dreggen had niks opgeleverd. Ook opmerkelijk was de spoorloos verdwenen magazijnmedewerker, midden veertig, die nog bij zijn vader en moeder woonde. Die maakten zich ernstig zorgen om zoonlief, want hij had geregeld last van zwaarvoedige buien.

Bij het eerste gesprek met de oudjes namen de rechercheurs een tandenborstel van de zoon mee voor onderzoek. Ze vergeleken het dna met de sporen op het lichaam van het dode jongetje en dat leverde de gehoopte doorbraak op: de profielen kwamen honderd procent overeen. De auto van de magazijnmedewerker werd niet veel later gevonden in het zuiden, op een parkeerterrein in de buurt van de Belgische grens. Dat was ook de plek waar zijn mobieltje voor het laatst werd aangestruald door een zendmast.

Pas vanochtend, in het derde of vierde gesprek, meldden de ouders terloops het bestaan van de caravan. Vanwege hun gevorderde leeftijd vertoefden zij zelf nog hooguit hartje zomer een week op de camping. Maar hun zoon kwam er tussendoor ook weleens, verklaarden ze, doorgaans wanneer thuis de muren op hem afkwamen.

Als de rechercheurs bij dat eerste gesprek hun vragen fatsoenlijk hadden voorbereid, meende Serra, dan was het meisje

misschien nog in leven geweest. Aan de andere kant, gelet op de erbarmelijke staat van haar lichaam kon zij evengoed al direct na haar ontvoering zijn gedood. Nader onderzoek van de vliegen en de verschillende larvestadia zou dat moeten uitwijzen. Wel meteen duidelijk was dat de man het meisje ernstig had mishandeld, anders dan het jongetje. Serra vroeg zich af waarom. Had hij zich meer op zijn gemak gevoeld? De smaak te pakken gekregen? Het was zaak hem zo snel mogelijk te vinden.

Ze posteerde zich voor het spiegelende raam van haar kantoor bij Arrondissementsparket Noord. De aanklager was niet blij met haar reflectie: een bleek gezicht, zwarte kringen onder bloeddoorlopen ogen – daar hielp dat strakke, halfflange kapsel met die vrolijke pony niks aan. Ze tikte tegen de amulet om haar hals, een geschenk van haar vriend. De steen was versierd met kleine runentekens en zou geluk moeten brengen. Was iets uit de Scandinavische mythologie. Haar vriend vond dat grappig, omdat zij Freya heette, net als de godin van de liefde. “We doen het er maar mee,” sprak ze haar verformfaaide spiegelbeeld toe, trok haar mantelpak strak en stiefelde de gang op.

Uit het kantoor van de baas toog de communicatieadviseur, pas een paar weken aan het werk, ferme tred, mobieltje tegen het oor gedrukt. Op weg naar de lift botste de dame tegen een neongroene zitzak, onderdeel van het plan om de kille nieuwbouwgangen te verlevendigen, net als de glimmende schalen met cactuspotten en een oerlelijk beeld van Vrouwe Justitia. De hoofdofficier zelf had vrolijk aan die malle trend meegedaan: naast haar bureau pronkte een ranke, manshoge vaas met een paar buitenmaatse plastic zonnebloemen. Ze vormden een knus afdakje, waaronder de kwieke zestiger aandachtig zat te tikken op haar telefoon.

“Freya, kom verder,” legde de vrouw haar toestel terzijde. “Communicatie wordt helemaal platgebeld. Die arme meid wordt er gek van.”

“Dat geloof ik graag,” zei Serra. Ze liet zich liet zakken op een stoel.

“Ja, daarom gaan we een persconferentie houden, morgen-

ochtend. De korpschef en ik, samen. We gaan foto's tonen van de verdachte en zijn naam prijsgeven."

"O?"

De hoofdofficier zette haar leesbril af, masseerde haar neusbrug. "Het duurt te lang. De politie heeft nog steeds niks, geen enkel spoor. En de collega's in België..." Ze rolde met haar ogen. "We hadden hem al lang moeten hebben. Die man is echt niet in het niets opgelost."

Serra knikte instemmend, het inroepen van burgerhulp leek haar een goed plan. Natuurlijk, het was geenszins gebruikelijk om de privacy van een verdachte compleet terzijde te schuiven. Mogelijk zou dat mettertijd invloed hebben op de strafmaat. Maar het betrof een uitzonderlijke zaak, uit het recente verleden kon Serra zich geen vergelijkbare casus herinneren.

"En het hele land kijkt mee," vervolgde de hoofdofficier. "De voorzitter van het college van procureurs-generaal hing al aan de lijn, de minister wil mij straks ook hoogstpersoonlijk eventjes toespreken."

"Echt waar?"

De oude vrouw grijnsde. "Die is van het doortastende type, daar steek ik nog schril bij af. Maar goed, hoe is het ondertussen bij de caravan?"

Serra leunde achterover. "Het meisje is eind van de middag opgehaald. Dat onderzoek krijgt voorrang, hebben ze beloofd. En de jongens van de recherche zijn op dit moment aan het afronden."

"Veel belangstelling?"

"Paar dozijn campinggasten. Ouden van dagen."

"Moeten die niet overwinteren in Spanje?" De hoofdofficier zuchtte, plantte haar ellebogen op het bureau, ondersteunde met beide handen haar kin. Ze bekeek haar jonge collega eens goed. "En hoe is het met jou, meisje? Je ziet er afgepeigerd uit."

"Gaat wel," zei Serra.

"Gaat wel? Ik zie je vingers trillen."

Serra bestudeerde haar handen. De baas had gelijk. Het leek wel alsof ze Parkinson had. Nu ook voelde zij de vermoeidheid in

haar armen en benen. En de opwellende tranen in haar ogen.

“Meisje, meisje,” suste de hoofdofficier. “Je gaat weer veel te hard, hè?”

“Nee, ik...” Uit haar jasje haalde Serra een zakdoek en veegde een traan van haar wang.

Verdomme.

Eerst dat kotsen, nou dit weer. Wat waren dat voor rare boodschappen die haar lichaam zond? Haar ingewanden moesten *meewerken*, geen rare fratsen, gewoon netjes meedoen met haar brein.

“Je bent ook niet meer bij de psycholoog geweest, hoor ik.”

Serra staarde naar de grond. Ze had de laatste twee afspraken met de zielenknijper afgezegd, maar zich niet gerealiseerd dat die vrouw dat direct zou doorgeven aan de baas. “Ik moest gewoon...” begon ze halfhartig een zin, zonder te weten wat zij wilde zeggen.

De hoofdofficier zette haar innemendste blik op, de rimpels rond haar ogen verdiepten zich. “We willen nog lang van jouw talenten kunnen genieten, Freya. En niemand heeft er iets aan als jij jezelf voorbij loopt. Jij nog het minst. Misschien moet je een tijdje in de luwte werken, een andere omgeving...”

Serra ging rechtop zitten, op haar hoede. “Sorry, wat... wat bedoel je?”

“Mijn nieuwe collega in het zuiden, Hein van Wageningen, zoekt een officier om zijn berg hennepdossiers weg te werken. Ik heb met hem gebeld. Jij bent daar van harte welkom.”

Dat was even slikken. Letterlijk. Voor haar geestesoog zag Serra bijstandsmoeders en arbeidsongeschikten langszij trekken, arme sukkelaars die hun uitkering aanvulden met de kweek van een paar plantjes op zolder. En die vanwege de geur of een frappant hoge energierekening tegen de lamp waren gelopen. De boetes die zij kregen opgelegd bleken zelden te innen. Van een maandje celstraf werd de armoede alleen maar nijpender. En nooit leidden die zaken naar de grote jongens, de criminelen die via zes tussenpersonen die kwekerijtjes faciliteerden en de winsten opstreken. De strafrechtelijke afhandeling van dat soort

zaken was een hopeloze vertoning, waaraan Serra niettemin keurig haar bijdrage had geleverd, uiteraard in de hoop dat zij mocht doorstomen naar het grotere werk. En nu haar dat was gelukt, zou zij weer terug – nee, dat zag zij bepaald niet zitten. “Ik weet het niet...” klonk ze aarzelend.

“Geloof me, het is goed voor je,” zei de hoofdofficier. “Lekker een jaartje naar Arrondissementsparket Zuid. Is een prima club, hoor. Kom je daarna weer bij ons terug.”

Serra schudde haar hoofd. “Maar mijn zaken hier... Als die magazijnmedewerker opnieuw toeslaat...”

“Vanaf morgen kent iedereen zijn naam en zijn gezicht, Freya. Hij moet zich dan maar eens proberen te verstoppen. Dat gaat hem niet lukken.” De oude vrouw stond op, ten teken dat het gesprek ten einde was. Ze liep naar de kapstok en sloeg een rode pashmina om haar nek. Van de grond tilde zij haar koffer met dossiers. In het voorbijgaan legde zij een hand op Serra’s schouder. “Denk na over dat aanbod van Hein, belooft je dat?”

Het racefietstochtje van Arrondissementsparket Noord naar de Waddenzee duurde precies lang genoeg om de vermoeidheid uit haar lichaam te trappen, alle nutteloze hersenspinsels te laten verwaaien in de wind. Weldra liet Serra de stad achter zich. Voor haar strekte zich het vlakke land uit, hier en daar een eenzame stolpboerderij, geelgrijs in de schemering. Aangekomen bij de dijk schoof zij de lichte tweewieler om haar schouder en nam de betonnen trap naar boven, waar ze gedurende een paar tellen stil bleef staan. Even wennen aan de zee, iedere keer weer. Het dwingende klotsen van de golven, die opwaaiende vlokken schuim – in het halfdonker was de zee een imposant dier, rusteloos wakend aan de rand van het land. De officier wandelde naar de houten bank waar haar vriend zat te wachten, legde haar fiets op de grond en ging naast hem zitten.

“Geen streepje maan vannacht, met al die wolken,” sprak hij, zijn grijze slierten haar bijna horizontaal in de wind. “Straks zie je geen hand meer voor ogen.”

Serra glimlachte. Dat was precies de reden waarom zij hier zo

graag kwamen. Het donker op de dijk, bij een maanloze nacht, was zwarter dan zwart, het negatief van de dikst denkbare mist. Voor wie net als Serra was opgegroeid in de grote stad, met al dat nodeloze lichtvertoon na zonsondergang, was het zwart op de dijk niks minder dan een attractie.

“Jij had geen goeie dag,” zei haar vriend, half vragend, terwijl hij zijn blik op het donkere water gericht hield.

“Nee,” zei Serra. “Wat dacht jij? Dat arme kind vanochtend. In een zak gestopt. Het is zo... zo...”

“Vind de woorden, Freya.”

“Wat moet ik zeggen? Respectloos? Mensonterend? Die magazijnmedewerker... zo’n man tast alles aan, vind ik. Ons geloof in elkaar, mensen onderling, de samenleving...”

“Die ellendeling gaan jullie vinden, zeker weten,” sprak haar vriend geruststellend. “En jij levert jouw bijdrage met een kraakhelder betoog en een passende strafeis en dat is het dan. Strik eromheen en door naar de volgende zaak. Meer moet jij niet toelaten in dat drukke koppie van jou.”

Het donker werd een slag donkerder. “Hé, je bent weer aan het verdwijnen,” veranderde Serra van onderwerp.

“O nee, wij lossen op,” lachte haar vriend.

3. WALHALLA BABY

Victor Brauer

De kraan bleef druppelen, ondanks verwoed draaien aan de knoppen. Het water liep niet goed weg. Victor Brauer probeerde in te schatten hoelang het ging duren voordat het water aan de rand van de wasbak stond. Eind van de dag, op zijn vroegst. Dat taakje had dus geen prioriteit. Net zomin als het verstopte toilet of het fornuis, waarvan drie van de vier gaspitjes niet werkten. De journalist was bepaald geen klusjesman en de staat van zijn avondse huurappartement kon hem nauwelijks minder interesseren. Het liefst van al – en daar slaagde hij aardig in – was hij de godganse dag bezig met muziek. Brauer maakte heuse studies van vijfsterrenplaten, meesterwerken uit alle genres en tijden. Hij had een zwak voor new wave, de monotone, door bas en synthesizers gedreven pop uit begin jaren tachtig, zijn vroegste tienerjaren. Siouxië and the Banshees en The Cure rekende hij tot het lichtvoetiger genre; het kon hem niet naargeestig genoeg zijn. Echt onder de indruk was hij van een obscure elpee die hij onlangs had gevonden op een rommelmarkt. Terug van de kraan – niet meer aan denken – stak hij die plaat in een linnen tasje, schoot in zijn ribcolbert en wandelde de gang op, de zes trappen

af die hij beschouwde als zijn dagelijkse portie sport sinds de lift het had gegeven.

Een verdieping lager draaide een deur open. Hij deed alsof hij het niet zag, schoot er snel voorbij.

“Victor,” klonk de stem van de bejaarde onderbuurvrouw streng.

Brauer greep de trapleuning vast, draaide zich om en keek omhoog. “Buurvrouw! Ik heb geen tijd, ik moet...”

De vrouw, gekleed in een dikke, zwarte ochtendjas, oogde verkreukeld. “Wat was dat gebonk gisteravond? Het leek alsof jij moedwillig op de vloer stond te stampen. Je hebt onze hele seance verstoord.”

De journalist onderdrukte een zucht. Voor zover hij zich kon herinneren was hij, terug van het café, direct als een blok in slaap gevallen. “Was het geen klopgeest of zo? Die roepen jullie toch ook op?”

“Die klinken heel anders,” wist de vrouw. “En die roepen wij zeker niet op. Die zijn vervelend.”

“O, okay,” zei Brauer, alsof hij praten met geesten de normaalste zaak van de wereld vond. Dat vond hij zeker niet: het gerommel van de buurvrouw met haar ouijabord beschouwde hij als de grootst mogelijke nonsens. Bezigheidstherapie. “Ik was het in ieder geval niet,” probeerde hij af te ronden.

“Wie dan wel?”

“Weet ik veel. Kan het niet zo zijn dat er van gene zijde wel eens iemand doorheen glipt? Een timmerman die vindt dat hij te vroeg is overleden of zo? Die nog een beetje doortimmer?”

Op het gezicht van de vrouw verscheen een badinerende glimlach. “Zo werkt het niet, meneertje.”

Die toon beviel de journalist niet. Hij haatte het om als een kleuter toegesproken te worden. “Ik begrijp sowieso niet wat jij loopt te rotzooien met dat glaasje en dat bord,” klonk hij vilein. “Waarom ga je niet rustig in een stoel zitten, een trui voor mij breien?”

“Omdat ik niet jouw oma ben, Victor.”

“O. Nou, eh... gelukkig maar,” zei Brauer, terwijl hij verder de

trap afliep. “En tot ziens maar weer.” Boven zich hoorde hij de deur met een klap dichtslaan.

Mooi. Best een aardig mens, die buurvrouw, maar ze moest echt leren zich te ontspannen.

“*You gotta be your own dog,*” mompelde hij een tekst uit een of ander popinterview, terwijl hij zich nestelde achter het stuur van zijn oude Citroën BX. Uit het dashboardkastje trok hij een paar eventueel te recenseren cd’s. In de speler mocht het debuut van Crystal Castles, overstuurde zang over toetsenborden die klonken als oude flipperkasten en videospelletjes. Schitterend. Het pompende ritme zat nog altijd in zijn hoofd toen hij de redactievloer van de Zuider Courant opliep, waar hij zich meldde in het glazen kantoor van de baas. De ochtendvergadering was al even aan de gang, zo te zien.

“Te laat,” constateerde hoofdredacteur Irene van Tilburg, terwijl ze een tikje gaf op haar horloge.

“Lekkende kraan,” zei Brauer. Hij wurmde zich tussen twee oudere verslaggevers in.

“Lekkende kraan,” herhaalde Van Tilburg, waarbij ze ieder lettergreep benadrukte. “Die is nieuw in jouw oeuvre. En lang niet zo spannend als... Wat was het de vorige keer? De buurman in een psychose?”

Brauer knikte. “Die snuift te veel lijm, ja.”

Tegenover de journalist zat Jacques Abbelore, de chef sport, een grijns om zijn mond. En hoewel de man nog geen zestig was, pakte hij zijn leesbril erbij en boog overdreven voorover om de tekst – het woord *whatever* in schreeuwletters – op Brauers shirt goed te kunnen lezen. “Wat staat daar nou?”

“Het antwoord op al jouw vragen, Jacques.”

Abbelore trok zijn wenkbrauwen op, schudde misprijzend zijn hoofd.

“Jullie liefde voor mode kunnen jullie later bespreken,” zei Van Tilburg. “Waar waren we? Stellan?”

Misschien kunnen we iets met die voortvluchtige kindermoordenaar,” opperde Stellan Kaplan. “In het noorden staan de kranten er vol van.” Ter illustratie hield de nieuwsman een